

# Bonaire, een bijzondere duikgemeente

We vertrokken op 11 maart 2011 vanaf Schiphol richting Bonaire. Een lange reis, mede vanwege de tussenstop op St. Maarten. Gelukkig kwamen we toch iets vroeger aan dan gepland (19.15 uur plaatselijke tijd) zodat er nog een stukje avond over was. We werden keurig naar de Yachtclub gebracht, alwaar we werden opgewacht door Jolanda, de manager. Zij gaf aan dat het appartement dat we eigenlijk hadden geboekt, bezet was en dat we daarom het penthouse kregen. Ze zei het op een zodanige toon dat wij, die toch al moe waren, in eerste instantie dachten aan dubbele boekingen en problemen. Dat was echter verre van waar, want het penthouse was echter super! Een geweldig terras met een loungeset en een keuken met een Amerikaanse koelkast, waar vooral Paul erg mee in zijn nopjes was vanwege de ijsblokjesautomaat (de kip). Maar goed nu ter zake want het gaat natuurlijk niet om onze verblijfplaats maar om het duiken. Toen we onze auto (pick up) hadden opgehaald, reden we onmiddellijk naar onze duikvrienden (Dive friends) en betaalden de bijdrage voor het Marinepark (25 dollar p.p.). (Je kunt overigens alleen nog maar met dollars betalen op Bonaire.) Als je de bijdrage hebt voldaan, dan mag je op het kaartje ook het Washington Slagbaai Park bezoeken.



Dan het duiken. We doken twee maal per dag op verschillende locaties. Er zijn meer dan voldoende duikplaatsen want je kunt ze in twee weken niet allemaal bezoeken tenzij je vier keer per dag duikt of zo. We begonnen vanuit Kralendijk. Meestal gingen we 's morgens naar het noorden en 's middags naar het zuiden. Mijn favoriete plekjes lagen met name in het zuiden. Paul maakte het allemaal niet zoveel uit, maar ik keek vooral naar een fatsoenlijke entree en die vond ik in het zuiden beter. Paul had al gedoken in Egypte, maar ik was nog helemaal blanco voor wat betreft duiken buiten Europa. We vonden het echter beiden geweldig. Ik had nog nooit zoiets moois gezien en Paul vond het ook nog mooier dan in de Rode Zee. Volgens hem zijn er rond Bonaire meer vissen. Het is een cliché, maar zoals alle clichés wel waar. Het is echt net of je in een aquarium zwemt; je weet niet waar je het eerst moet kijken.



Op een gegeven moment was er een andere duiker bezig met een soort harpoen. Hij had een koraalduivel doodgemaakt en die maakte hij los. Er kwam onmiddellijk een vis, waarvan ik van te voren niet kon bevroeden dat zijn bek zo ver open kon, en die werkte die hele duivel in één keer naar binnen. Het was eigenlijk een heel komisch gezicht. Later begreep ik dat deze koraalduivels door de storm van afgelopen winter naar Bonaire zijn gekomen en zij dus eigenlijk een plaag vormen. Toen bleek mij ook dat deze engers giftig zijn. Toen vond ik het gelijk een stuk minder.

We hebben allerlei soorten vissen gezien. Van de reisorganisatie ontvingen we een kaart met alle vissen en koraalsoorten uit de Caribische Zee en een heel groot deel daarvan zijn we tegengekomen. Gelukkig de haaien niet. Wel wees Paul mij op enig moment op een behoorlijk exemplaar vis in de verte. Ik zag het niet goed en held als ik ben, vroeg mij direct af of het om een haai ging. Ik wilde dat aan Paul vragen, maar ik wist niet hoe. Probeer dat maar eens onder water te vragen. Uiteindelijk lukte dat wel en bleek het niet om een haai te gaan, althans ... dat maakte ik uit zijn reactie op. Toen kon ik weer redelijk rustig ademhalen en verder genieten. De schildpadden die we zagen, waren overigens wel schattig.

Er was een aantal steekjes die ik het vermelden waard vind. Alice in Wonderland bijvoorbeeld. Als ik die naam nu ergens lees, heb ik daar gelijk een heel ander beeld bij. Ook Aquarius en Andrea I vond ik echt geweldig. Andrea II ook wel, maar die entree vond ik minder. Webers joy vond ik persoonlijk ook erg mooi. Paul vond het wrak de "Hilma Hooker" wel de moeite waard (en hij niet alleen want daar waren altijd anderen) en de duik vanuit Washington Slagbaai Park. Daar stonden drie Amerikanen gereed om te gaan duiken. Ik vond er te veel stroming staan, dus Paul sloot zich bij hen aan omdat ik niet wilde dat hij alleen zou gaan. Die duik had nog een grappige wending omdat Paul de ene kant uit wilde en de Amerikaan waar hij mee dook, precies de tegenovergestelde richting.



Gelukkig voor beiden koos de Amerikaan voor de richting van die Hollander, want anders hadden ze nog een aardig stukje kunnen wandelen. Terwijl ik op hen wachtte, genoot ik van de vele hagedissen en de grote leguaan die op zijn (of haar) gemakje voorbij kwam wandelen. Ook de flamingo's en de lora's die je in en buiten het park tegenkomt, leveren elke keer weer een bijzonder beeld op. Wat ook bijzonder is zijn de vele, vele cactussen die je op het eiland en vooral in het park tegenkomt. Niet



alleen de hoeveelheid, maar ook de grootte /hoogte is indrukwekkend. Ik moet er wel bij zeggen, dat ik vind dat je alleen voor de natuur boven water niet zo'n reis hoeft te maken. Bonaire is geweldig, maar eigenlijk alleen als je duikt, anders ben je er in drie dagen uitgekeken.

Omdat we ook nog een paar dagen naar Curaçao gingen, hebben we de laatste middag gesnorkeld bij 1000 steps, waar de duikers met hun tong op hun knieën naar boven liepen. Ik zou dat niet graag doen met een volledige bepakking bij 30 graden. Overigens is het voor Bonairegangers wel een tip om alleen een dun duikpak mee te nemen. We hadden onze dikke pakken ook meegenomen, maar die

hebben we echt voor niks meegesleept. Ik wilde dat ik dat van tevoren had geweten, want dat scheelt toch heel wat gewicht. Ik heb gedoken in mijn shorty en dat ging prima. We zagen ook lui die gewoon in een katoenen korte broek en een T-shirt doken. Wel een koddig gezicht!

De vlucht van Bonaire naar Curaçao ging met een heel klein vliegtuigje. Negen personen maximaal en dan reken ik de piloot nog mee. Paul vond het geweldig, ik iets minder of eigenlijk veel minder.

Natuurlijk liet ik niets merken, maar het troostte me wel dat ik de mevrouw achter mij een zucht van verlichting hoorde slaken toen we weer met de wielen op de grond stonden. Weer een ervaring rijker! Curaçao is veel drukker dan Bonaire en veel minder relaxed. We hebben hier ook nog wat duiken gemaakt, maar de toegankelijkheid tot de duikstekken was veel minder goed dan op Bonaire. Al met al vonden we het leuk om eens op Curaçao te zijn geweest, maar wij hoeven er niet meer naar toe. Naar Bonaire willen we allebei nog wel eens terug want dat is ons heel goed bevallen.



Paul en Tilly Neve  
Duiktraining Zeeland